

*Ingen
gör det
bättre*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Ingen
gör det
bättre*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Ingen gör det batter

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Ingen gör det bättre
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: Nobody Does it Better

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2005, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051391

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Av idel kärlek är jag grym och hård.

William Shakespeare, Hamlet

gossipgirl.net

[topics](#)

[◀ previous](#)

[next ▶](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Bara två veckor kvar att bestämma oss för vilket college vi vill gå på - för de av oss som har ett val. Under tiden har vi fullt upp med att finslipa konsten att inte bli kuggade under vår sista termin *någonsin* i high school, samtidigt som vi vill tillbringa så lite tid som möjligt i skolan eller med hemläxor. Om du ser en grupp oklanderligt prydliga tjejer slänga av sig sina blåvita seersuckeruniformer och lägga sig på Sheep Meadow i Central Park i söta, nya Malia Mills-bikinis, så är det vi. Om du ser en grupp killar i bar överkropp, med upprullade kakibyxor och Cartierklockor på sina solbrända, muskulösa armar, så är det våra pojkvänner. Och okej, visst, klockan är bara elva en fredagsförmiddag och vi borde ha idrott eller franska, men vi närmar oss slutet av det svåraste året i våra liv och behöver verkligen lätta lite på spänningen, så lämna oss i fred, okej?

Eller ännu bättre – gör oss sällskap!

Om du råkat gömma dig under en sten någonstans och inte känner till oss – gör inte alla det? – så är vi balens drottningar, prinsar och prinsessor från New Yorks Upper East Side. Större delen av tiden bor vi i flotta våningar på Park Avenue eller Fifth Avenue, eller i villor som upptar ett halvt kvarter. Resten av tiden är vi i någon av våra ”sommarstugor”, vars storlek och läge varierar från egendomar i Connecticut eller Hamptons till medeltida slott på Irland och strandhus på tropiska öar. Under veckorna går vi – *gäsp* – på någon av Manhattans små, exklusiva flick- eller pojkskolor. På helgerna lever vi *hårt*, särskilt nu när det är vackert väder och våra föräldrar är ute med sina yachter, sina privatplan eller sina lyxbilar och låter oss galna ungar göra vad vi vill.

Och vad vi njuter som mest av nu är vårt favoritord på tre bokstäver. Man kanske inte *har* det, men man pratar definitivt om det. *Alla* pratar om det. Och några har det. Särskilt ...

Paret som lika gärna kunnat vara gifta

De sover ihop, äter ihop och har börjat låna varandras kläder, som om de inte orkar sortera i de skrynkliga högarna bredvid sängen och bara drar på sig närmsta plagg, fullt medvetna om att det snart åker av igen. Ingen av dem kan gå någonstans ensam utan att folk börjar fråga: ”Var är ...?” Som om det är helt osannolikt att de skulle tillbringa mer än trettio sekunder isär. Jag vet, jag hör redan hur ni fnyser. Så trist att bara ha *en* pojkvän, va?

Men ärligt talat – de gör definitivt mer än att bara *prata* om det där ordet på tre bokstäver, vilket är mer än man kan säga om resten av oss.

Era mejl

F Kära GG, min pappa producerar independentfilmer och är just nu i Cannes på filmfestivalen. Alla pratar om en dokumentär om "privilegierade New York-tonåringar", men ingen vet vem som har gjort den. För det första, är du med i filmen? Och för det andra, är det du som har gjort den?

LAGirl

S Kära LAGirl, jag kan tyvärr inte besvara din första fråga eftersom jag inte har sett filmen, men det låter väldigt bekant ... En viss tjej med rakad skalle följde efter alla med en kamera för några veckor sedan ... Och beträffande din andra fråga – jag kan knappt ta kort med mobiltelefon!

GG

Observationer

S smög ut till brevlådan utanför sitt hus på **Fifth Avenue** vid midnatt, med armarna fulla av stora, vita kuvert med olika collegevapen på. Hon var klädd i ett pyttelitet **Cosabella**-nattlinne som knappt täckte hennes berömda, magnifika bakdel (till alla tjänstgörande dörrvakters och taxichaufförers stora glädje). Utan att posta någonting tassade hon sedan in igen. Det måste vara svårt att fatta ett

beslut om nästa termin när hon kom in på varenda skola hon sökte till, och kanske till och med några hon *inte* sökte till! **C** tog med sig sina läskiga militärkängor till **Tod's** för en liten uppiffning. Han kommer att bli historiens första officersaspirant med rosa tofsar på kängorna. **D** och **J** slogs om spegeln inne på **H&M**. Det verkar som om lite syskonrivalitet har uppstått nu när båda är så berömda. **V** chattade med slumpmässigt utvalda främlingar på ett Internetkafé i **Williamsburg**. Den tjejen är inte rädd för någonting. **K** och **I** frossade och smidde planer på **Jackson Hole**. Åh, hjälp, vad har de nu hittat på? Inte en skymt av **N** eller **B** ... Herregud, tröttnar de aldrig på varandra? Tänk om de måste dela på sig nästa termin?

Beslut, beslut ... Var kommer vi att befinna oss om ett år? Kan vi över huvud taget överleva utan varandra? Försök att inte flippa ur - än. Du vet var jag finns om du behöver hjälp eller sällskap, eller om du vill bjuda mig på en av de där spontana takfesterna sistaårselever brukar ordna i slutet av läsåret.

Ni vet att ni älskar mig,
gossip girl

n:s sovrum består till 100% av kärlek

”Vakna!” Blair Waldorf ryckte undan det svartrutiga täcket och lät det falla ner på golvet bredvid den antika sängen.

Nate Archibald låg på mage i sängen, naken och väldigt avslappnad. Blair satte sig bredvid honom och studsade upp och ner så hårt hon kunde. Nate knep ihop ögonen medan hennes hänsynslösa studsande fick hans gyllenbryna huvud att guppa upp och ner. Varför gjorde s-e-x henne så hyperaktiv och honom så *sömnig*?

”Jag är vaken”, mumlade han. Han öppnade ett glittrande, grönt öga och kände sig genast avsevärt mer vaken än en sekund tidigare. Blair var också naken, från de blanka, korallröda tånaglarna till det kastanjebruna, vågiga håret. Hon hade den sortens kropp som till och med var snyggare naken än med kläder. Mjuk utan att vara fet, och skörare än hennes prydliga jeans och kashmirkoftor eller snäva, svarta klänningar avslöjade. Hon var fortfarande en ren plåga, men de hade varit förälskade i varandra till och från sedan de var elva år gamla, och han hade velat klä av sig naken med henne ännu längre. Typiskt att det hade tagit Blair sex och ett halvt år att sluta bråka med honom och äntligen *göra* det.

Och när de väl gjort det, kunde de inte *sluta* göra det.

Nate sträckte upp händerna, drog ner henne ovanpå sig och kysste henne ivrigt över hela kroppen eftersom hon äntligen var *hans*, bara hans.

”Lägg av”, fnissade Blair.

De marinblå sidenjalusierna var uppdragna och fönstren var öppna, men hon struntade i om någon såg eller hörde dem. De var kära, de var vackra och de var sexgalningar. Om någon tittade, var det bara för att de var väldigt avundsjuka.

Dessutom njöt hon av uppmärksamheten, också från eventuella tjuvtittare som råkade spionera på dem från fönstren i de intilliggande husen.

De kysstes en stund, men Nate var för utmattad för att göra mycket mer än så. Blair rullade bort från honom och tände en cigarett. Då och då lät hon Nate ta ett litet bloss, precis som skådespelarna i *Breathless*, den supercoola, svartvita, franska filmen hon sett tidigare samma dag. Den blonda huvudrollsinnehavaren såg alltid så chic och vacker ut och hade alltid läppstift på sig. Allt människorna i filmen gjorde hela dagarna var att åka omkring på en Vespa, ha sex, sitta på kaféer och röka. Och de var naturligtvis supersnygga hela tiden. Men Blair måste behålla sina höga betyg om hon ville avancera från Yales reservlista, och skolan, läxorna och sexet med Nate varje eftermiddag gav henne inte mycket tid för skönhetsvård. Blairs vågiga, bruna hår var rufsigt och svettigt, hennes läppar var nariga av allt kyssande och oregelbunden läppglansapplikation, och hon hade inte plockat ögonbrynen på två hela dagar. Inte för att hon brydde sig. Det var värt att offra lite tid för skönhetsvård för att hinna med sex. Dessutom hade hon läst någonstans att en timmes sex förbrände

trehundrasextio kalorier, så även om hon såg lite ovårdad ut skulle hon åtminstone bli mager!

Hon höjde handen och kände de korta, stubbiga stråna mellan sina mörka, välformade ögonbryn. Okej, kanske brydde hon sig *lite*, men hon kunde alltid ta en taxi ner till Elizabeth Arden för en ögonbrynsvaxning.

Bortsett från ögonbrynsstubben hade Blair aldrig varit så lycklig. Efter att äntligen ha gjort det med Nate för två veckor sedan hade hon blivit en helt ny kvinna. Det enda orosmolnet på hennes rosenröda himmel var det irriterande faktum att hon fortfarande stod på Yales reservlista. Exakt *hur* skulle hon och Nate kunna träffas varje eftermiddag om hon tvingades gå på Georgetown i DC - det enda college hon faktiskt kommit in på - och han gick på Yale i New Haven, Connecticut, eller Brown i Providence, Rhode Island, eller någon av de andra toppskolorna han så orättvist hade kommit in på? Inte för att hon var bitter, men Nate hade varit påtänd när han skrivit sina viktigaste prov, han hade inte läst några särskilda kurser och hade medelmåttiga betyg, medan Blair läst alla särskilda kurser Constance Billards flickskola kunde erbjuda och hade toppbetyg i alla ämnen.

Okej, hon kanske var *lite* bitter.

”Om jag gick med i fredskåren och ägnade ett par år åt att gräva avloppsdiken och köra smörgåsar till svältande barn i Rio eller så, då skulle väl Yale bli *tvungna* att ta emot mig?” frågade hon högt.

Nate flinade. Det där var en egenskap han älskade hos Blair. Hon var bortskämd, men hon var inte lat. Hon visste vad hon ville ha, och eftersom hon var övertygad om att hon kunde få *vad som helst* bara hon ansträngde sig tillräckligt hårt, så slutade hon aldrig att försöka.

”Jag har hört att alla blir sjuka i fredskåren. Och man måste tala språket i det aktuella landet.”

”Då får jag väl åka till Frankrike.” Blair blåste upp rök mot taket. ”Eller till något av de där afrikanska länderna där de talar franska.” Hon försökte föreställa sig hur hon pratade med invånarna i någon torftig afrikansk by medan hon balanserade en lerkruka med färsk getmjölk på huvudet och var klädd i en komplicerat batikmönstrad kaftan som kunde vara otroligt sexig om den knöts på rätt sätt. Hon skulle vara extremt solbränd, och bara skinn och ben av allt hårt arbete och alla hemska tarmsjukdomar. Barnen skulle samlas omkring henne för att få provsmaka Godivachokladen hon beställt åt dem, och hon skulle le fridfullt mot dem, som en moder Teresa utan rynkor. När hon kom tillbaka till USA skulle hon vinna något fredskårspris för bästa volontär, eller till och med Nobels fredspris. Hon skulle äta middag med presidenten, som skulle skriva ett rekommendationsbrev till Yale, och så skulle Yales intagningsansvariga slå knut på sig själva för att få dit henne.

Nate var ganska säker på att fredskåren bara arbetade i u-länder, inte länder med blomstrande ekonomier som Frankrike, och Blair skulle inte klara sig i en halvtimme i någon avlägsen afrikansk by där det varken fanns skönhetssalonger eller riktiga toaletter. Stackars Blair. Det var otroligt orättvist att han hade kommit in på Yale utan att egentligen anstränga sig, medan hon, som velat gå på Yale sedan hon var två år gammal, hade hamnat på reservlistan. Å andra sidan var Nate van vid att få allt serverat utan att anstränga sig.

Han hävde sig upp på ena armbågen och smekte undan håret från Blairs panna. ”Om du inte får positivt besked

snart, lovar jag att jag inte ska börja på Yale”, sa han. ”Jag går lika gärna på Brown, eller någon annanstans.”

”Menar du det?” Blair fimpade cigaretten i det segelbåtsformade marmoraskfatet på Nates nattduksbord och lade armarna om hans hals. Nate var definitivt den bästa pojkvän en flicka kunde önska sig. Hon begrep inte varför hon någonsin hade gjort slut med honom - och inte bara en gång, utan flera.

För att han hade varit otrogen mot henne, flera gånger?

Blair visste bara att hon aldrig ville lämna honom igen. Hon lade kinden mot hans starka, nakna bröstkorg. När hon tänkte efter insåg hon att det inte vore någon dum idé att flytta in i Nates hus, med tanke på att hennes eget hem inte precis var någon idyll just nu. Två veckor tidigare hade hennes lillasyster fötts, och hennes mor Eleanor led nu av en allvarlig förlossningsdepression. Så sent som samma morgon, när Blair gått hemifrån, hade Eleanor suttit och gråtit över en DVD från en peruansk alpäckafarm. Om man adopterade en flock unga alpäckor kunde man tydligen specialbeställa filter och tröjor tillverkade av ull från alpäckorna i sin egen flock. Blairs lillasyster skulle snart bli stolt ägare till en lurvig, vit alpäckafilt som skulle vara fullständigt oanvändbar hela sommaren - och antagligen resten av hennes liv, om hon inte som tonåring fastnade för hippiestilen, klippte hål i filten och använde den som poncho.

När Blairs mor fortfarande var gravid hade hon bett Blair hitta på ett namn till babyn, och av hängivenhet för sitt favoritcollege hade Blair valt namnet Yale. Nu var lilla Yale en levande, väldigt ljudlig påminnelse om att hur makalösa studieresultat Blair än hade, så hade skolan näst intill avvisat henne. Och vad värre var - babyn hade tagit över

hennes sovrum, så hon tvingades bo i sin styvbror Aarons rum tills hon skulle börja på college till hösten. Aaron var vegan, rastafari och hundälskare, så hans rum var specialinrett i organiska, miljövänliga produkter i en färgskala från aubergine till salvia. Och för att göra ont värre hade Blairs katt, Kitty Minky, börjat kissa på de vetefyllda kuddarna och kräkas på den vävda sjögräsmattan, i ett försök att befria rummet från lukten av Aarons hund, en dreglande boxer vid namn Mookie.

Hallå - äckligt!

Flytta in hos Nate. Blair förstod inte varför hon inte hade tänkt på det tidigare. En galen mamma, ett sovrum dränkt i kattkiss och en nyfödd lillasyster vid namn Yale stimulerade varken studier eller sex. Det var bara naturligt att hon sökte annat boende. Visserligen kunde hon alltid bo hos Serena, men de hade redan försökt och det hade bara lett till gräl. Dessutom kunde inte Serena erbjuda särskilt mycket sex.

Om inte de där gamla ryktena stämde, förstås ...

Nate strök långsamt med handen över hennes nakna rygg. "Har du någonsin funderat på att tatuera dig?" frågade han plötsligt och följde hennes skulderblads former med fingrarna.

Bortsett från under en kortvarig rehabilitering tidigare på året hade Nate varit påtänd nästan dagligen sedan han var elva, och Blair var van vid hans oväntade frågor. Hon rynkade lite på näsan vid tanken på ett stort ärr fyllt med svart bläck. "Läskigt", svarade hon. Sådant kunde sjaskiga skådisar som Angelina Jolie få ägna sig åt.

Nate ryckte på axlarna. Han hade alltid tyckt att väl valda, pyttesmå tatueringar på rätt ställen var ofattbart sexiga. En liten svart katt mellan skulderbladen, till

exempel, skulle passa Blair perfekt. Men innan han hann sätta ord på sina tankar bytte Blair samtalsämne.

”Nate?” Hon pressade ansiktet mot hans manliga, perfekt formade nyckelben. ”Tror du att dina föräldrar skulle ha något emot om jag stannade ...?” Innan hon hann avsluta meningen ringde det på porttelefonen.

Nate hade hela översta våningen av huset för sig själv, vilket innebar att han behövde en egen porttelefon.

Han rullade bort från Blair och satte fötterna i golvet. ”Ja?” sa han och tryckte på knappen.

”Leverans!” ropade Jeremy Scott Tompkinson med sin hessa pundarröst. ”Skynda dig, innan det kallar!”

Nate hörde skratt och andra röster i bakgrunden. Blair väntade på att han skulle be dem försvinna, men i stället tryckte han på knappen för att öppna dörren och släppa in dem.

”Jag borde klä på mig”, sa Blair spänt. Hon steg upp ur sängen och marscherade in i badrummet. Hur kunde han vara smart nog att komma in på Yale, och samtidigt så dum att han inte förstod att han förstörde stämningen genom att släppa in sina pundarkompisar i deras kärleksnäste?

Inte för att Yale hade accepterat Nates ansökan för att han var så smart – skolan behövde några duktiga lacrossespelare. Så enkelt var det.

Blair fick åtminstone en anledning att använda det ljuvliga sandelträschampot från L’Occitane som hushållerskan ställt in i Nates dusch. Hon torkade sig med en tjock, marinblå Ralph Lauren-handduk, tog på sig sina tunna, rosa Cosabellatrosor och den blåvita seersuckerkjolen i Constance Billards våruniform. Sedan knäppte hon två av de sex knapparna i sin vita linneblus från Calvin Klein. Behålös och barfota – den perfekta min-

flickvän-kom-just-ut-ur-duschen-och-kan-ni-vara-snälla-och-gå-looken.

Förhoppningsvis skulle Nates vänner fatta vinken och dra åt helvete. Hon rufsade till sitt våta hår med fingrarna och tryckte upp badrumsdörren.

"*Bonjour!*" En bystig, svarthårig, långbent tjej från L'École satt på Nates säng. Blair hade träffat henne tidigare, på fester. Hon hette Lexus eller Lexique eller något lika irriterande, var sexton år gammal, hade jobbat lite som barnmodell i Paris och försökte nu finslipa en slampig, fransk hippielook. Lexique – som egentligen hette Lexie – var klädd i en lila och senapsgul omlottkläanning som såg hemmagjord ut men egentligen kostade fyrahundrafemtio dollar på Kirna Zabete, och de där fula, pakistanska herdesandalerna från Barneys som alla utom Blair verkade tycka var så coola i år. Lexie var osminkad och höll en akustisk gitarr i sina magra armar. På sängen bredvid henne låg en plastpåse med marijuana.

Vilken rebell. De flesta av tjejerna från L'École gick ingenstans utan ett paket Gitanes, rött läppstift och högklackade skor.

"Killarna röker pipa på taket", förklarade Lexie. Hon drog med tummen över gitarrsträngarna. "Vill du jamma med mig tills de kommer tillbaka?"

Jamma?

Blair rynkade på näsan med större eftertryck än hon gjort vid tanken på en tatuering. Hon var inte ett *dugg* intresserad av det där med att bli hög, spela gitarr och skratta åt sina kompisars flummiga, påtända observationer, och hon ville inte alls umgås med den här Lexique, som uppenbarligen trodde att hon var den coolaste fransyskan i hela New York. Hon tittade hellre på repriserna av *Oprah* i

sitt nerkissade rum medan hennes förvirrade mamma grät över alpckaungar.

Någon hade stuckit ner en glödande rökelsesticka i korksulan på en av Blairs nya, mintgröna Christian Dior-espadriller. Hon drog ut den och stack in den i en hyttventil på en av Nates älskade modellbåtar i stället. Sedan knöt hon på sig skorna, knäppte några fler knappar i blusen och tog upp sin Gucciväska med bambuhandtag.

"Var snäll och hälsa Nathaniel att jag har gått hem", sa hon.

"Fred!" hälsade Lexie med påtänd munterhet. "*Au revoir!*" Hon hade en tatuering föreställande solen, månen och stjärnorna på ena skuldran.

Därav Nates plötsliga intresse för tatueringar?

Blair klampade nerför trappan och gick ut på Eighty-second Street. Det kändes redan som sommar. Solen skulle inte gå ner än på två timmar och luften doftade av nyklippt gräs från Central Park, blandat med solkräm från alla halvnakna tjejer på väg hem till sina våningar på Park Avenue. En skock yngre Nate-och-Jeremy-wannabes från Saint Judes stod och hängde utanför Nates ytterdörr. En av dem hade en gitarr över axeln.

"*Bien sûr*. Kom upp!" hörde Blair Lexie ropa i porttelefonen, som om hon bodde där.

Nates hus verkade locka till sig alla pundarungar på Upper East Side med någon sorts andlig, magnetisk dragningskraft. Och Blair svor på att hon inte hade någonting emot det - det hade hon verkligen inte - så länge hon slapp sitta och titta på medan de *jammade*. Efter allt hon och Nate gått igenom tillsammans visste Blair att det skulle bli annorlunda den här gången. Hon och Nate var ett par, själsligt och nu också fysiskt, vilket innebar att hon

kunde lämna honom i fred och känna sig fullständigt övertygad om att han inte skulle drömma om att vara otrogen mot henne.

Hon fortsatte nerför Eighty-second Street mot Fifth Avenue och tog upp mobiltelefonen vid varje gathörn för att se om Nate hade skickat ett meddelande. Han skulle förstås ringa vilken sekund som helst. Som alla hagalna, aggressiva, dominanta tjejer ville hon gärna tro att Nate inte hade något liv utan henne.

Å andra sidan skulle hon bli fullständigt galen om han inte hade det.

den lilla divan ger den stora divan goda råd

”Vi fick fem uppslag”, förklarade Serena van der Woodsen medan hon bläddrade igenom det rykande färska juninumret av tidskriften *W*. ”Det är tio hela sidor!”

Den världsberömde designern Les Best hade just skickat hem modetidskriften till henne med bud, tillsammans med ett meddelande: ”*Du är förstås lika snygg som vanligt, älskling. Precis som din lilla mörkhåriga, läckra väninna!*”

Den mörkhåriga, läckra lilla väninnan, Jenny Humphrey, försökte förtvivlat låta bli att kissa i byxorna av upphetsning. Serena var den coolaste sistaårseleven på Constance Billard och dessutom en berömd och vacker modell och Upper East Side-profil, och Serena hade faktiskt velat umgås med *henne* efter skolan i dag. Jenny satt nu i Serenas enorma, märkligt gammaldags sovrums – hennes privata fristad – *på hennes säng*, och bläddrade genom det senaste numret av världens coolaste modetidning och letade efter sidor med bilder av *de två tillsammans*, som modeller för den sortens fantastiska designerkläder Jenny alltid trånat efter men aldrig kunnat drömma om att få bära. Det var så överkligt att hon knappt kunde andas.

”Här, titta!” tjöt Serena och pekade på en sida med ett långt, smalt finger. ”Visst ser vi ut som riktiga hårdingar?”

Jenny lutade sig framåt för att se bättre och andades lyckligt in Serenas specialblandade, patschulidoftande parfym. På Serenas perfekta lår låg ett uppslag av de båda tjejerna som, klädda från topp till tå i Les Best-kläder, körde en jeep över stranden. Bakom dem reste sig pariserhjulet på Coney Island, fullt upplyst. Stilen var typisk för Jonathan Joyce – den världsberömde modiefotografen som tagit bilden – helt naturlig och okonstlad, som om han bara råkat få syn på de båda tjejerna som roade sig med att köra jeep på stranden i solnedgången. Och de såg verkligen ut som hårdingar i sina galna, turkos- och svartrandiga leggings, turkosa skinnvästar över vita bikiniöverdelar och vita, knähöga skinnstövlar med pyttesmå klackar. Deras hår fladdrade, deras naglar var vitmålade, deras läppar var rosa och de hade påfågelfjädrar i öronen. Det var väldigt retro/åttiototal/futuristiskt och extremt coolt.

Jenny kunde inte sluta titta. Där var hon, *i en tidning*, och för första gången någonsin var inte hennes enorma bröst i fokus. De två tjejerna såg faktiskt så fräscha och sunda ut att bilden nästan gav ett *hälsosamt* intryck. Jenny hade inte ens vågat hoppas att den skulle bli så bra. Det var himmelskt.

”Jag älskar ditt ansiktsuttryck”, sa Serena. ”Det ser ut som om du just har blivit kysst eller något.”

Jenny fnissade och kände sig som om hon just *hade* blivit kysst. ”Du är också väldigt fin.”

Hoppsan, titta vem som har förälskat sig i Serena – precis som alla andra i universum!

Men Jenny var djupare förälskad än de flesta. Hon ville faktiskt *vara* Serena. Och en sak Serena hade som Jenny fortfarande saknade var ett dunkelt förflutet – den där lockande mystiken.

”Det måste kännas som en evighet sedan du blev utsparkad från internatskolan”, sa Jenny djärvt och fortsatte stirra på tidningsuppslaget.

”Jag var rädd att jag inte skulle komma in på ett enda college på grund av det där.” Serena suckade. ”Om jag vetat att jag skulle komma in på allihop, hade jag inte sökt till så många.”

Stackare. Om alla vi andra ändå hade haft samma problem.

”Gillade du internatskolan?” frågade Jenny och vred på huvudet för att se på Serena med sina stora, bruna ögon. ”Mer än skolan i stan, menar jag?”

Serena lade sig på rygg och tittade upp på den vita sänghimmeln. Hon hade varit åtta år gammal när hon fått den här himmelssängen, och hon hade känt sig som en liten prinsessa varje kväll när hon gick och lade sig. Faktiskt kände hon sig fortfarande som en prinsessa, om än större.

”Jag älskade att känna att jag levde mitt eget liv, utan mina föräldrar och alla vänner jag känt sedan jag föddes. Jag gillade att gå på en skola med killar och att äta lunch med dem i matsalen. Det var som att ha en hel klass med bröder. Men jag saknade mitt rum och stan. Och jag saknade det där med att gå ut på helgerna.” Hon drog av sig sina vita bomullsstrumpor och kastade dem på golvet. ”Och jag vet att det låter otroligt bortskämt, men jag saknade att ha en hushållerska.”

Jenny nickade. Hon gillade verkligen tanken på att äta i en matsal full av killar. Och hon hade aldrig haft en

hushållerska, så det var ingenting hon skulle kunna sakna.

”Och jag antar att det var en bra förberedelse inför college”, fortsatte Serena fundersamt. ”Om jag nu bestämmer mig för att *börja* på college, menar jag.”

Jenny slog igen tidningen och höll den mot bröstet. ”Jag trodde att du skulle börja på Brown.”

Serena lade en dunkudde över ansiktet, men drog snabbt undan den igen. Var hon verkligen tvungen att svara på så många frågor? Plötsligt ångrade hon nästan att hon hade bjudit hem Jenny. ”Jag vet inte var jag ska gå. Jag kanske struntar i det, jag vet inte”, mumlade hon och slängde kudden på golvet, bredvid strumporna.

Hennes blonda hår bredde ut sig som en solfjäder runt hennes perfekt formade ansikte. Hon såg så underbar ut att Jenny nästan väntade sig att en flock vita duvor skulle komma flygande.

Serena tog fjärrkontrollen till stereon från natteduksbordet och satte på den gamla skivan med The Raves som hon lyssnat på mycket på sistone. Skivan hade släppts förra sommaren, och påminde henne om en helt bekymmersfri tid. Hon hade fortfarande inte blivit utsparkad från internatskolan och hon hade inte börjat fundera på att söka till college. Hon hade inte ens börjat jobba som modell än.

”Vad är det som är så bra med Brown?” funderade hon högt, trots att hennes bror Erik gick på Brown och skulle bli hur sur som helst om hon bestämde sig för att inte börja där.

Dessutom hade hon träffat en snygg, latinamerikansk konstnär på Brown, som fortfarande var djupt förälskad i henne. Men Harvard, då, och den där känslige, närsynte guiden som också förälskat sig i henne? Eller Yale och

kören Whiffenpoofs, som skrivit en sång till henne? Och så hade hon ju Princeton, som hon inte ens besökt än. Det låg trots allt närmast New York.

”Jag kanske borde ta ett sabbatsår eller två, skaffa en egen lägenhet. Jobba lite som modell, kanske prova på skådespeleri.”

”Eller så kan du göra både och. Som Claire Danes”, föreslog Jenny. ”Om du väl slutar gå i skolan är det nog svårt att börja igen.”

Som om hon visste något om det. Lilla fröken Hjälpsam.

Serena rullade ur sängen och ställde sig framför helfigursspegeln på insidan av garderobsdörren. Hennes turkosa Marniblus hade blivit skrynklig, och den blåvita seersuckerkjolen från Constance Billard hängde snett på hennes höfter. På morgonen hade hon varit sen, som vanligt, snubblat när hon sprungit till skolan, tappat sina orange Miu Miu-skor med korksula och landat med ansiktet före på trottoaren. Nu var det rosa nagellacket på hennes vänstra fot avskavt, och hon hade ett blåmärke på högra knäet.

”Som jag ser ut”, klagade hon.

Jenny förstod inte hur Serena kunde se sig själv i spegeln varje dag utan att svimma av förtjusning inför sin egen perfektion. Att någon så perfekt som Serena kunde ha *problem* var fullständigt obegripligt.

”Det löser sig säkert”, sa Jenny till Serena och blev plötsligt distraherad av ett foto föreställande Erik van der Woodsen, Serenas snygge storebror, som stod på Serenas nattduksbord i en silverram från Tiffany’s. Erik var som en manlig version av Serena, lång och gänglig och med halvlångt, blont hår. Han hade samma stora, mörkblå ögon, samma fylliga mun med uppdragna mungipor, samma raka,